

Prelatens brev (april 2008)

Den oppstandne Kristi nærvær ved vår side innebærer en innbydelse til å leve hverdagslivet med glede, med et ønske om å bli bedre og å behandle andre med barmhjertighet uten å fjerne oss fra dem. Dette anbefaler Opus Deis prelat i sitt aprilbrev.

20.04.2008

Mine kjære: måtte Jesus bevare mine døtre og sønner!

Jeg oversender disse linjene i påsketiden, når våre sjeler strømmer over av glede over Herrens oppstandelse. Etter lidelsens og dødens smertefulle dager følger gleden over det nye udødelige liv som Jesus har fått fra Faderen. Han gjorde seg ydmyk og var lydig til døden, ja døden på et kors. *Derfor er det Gud har hevet ham så høyt og skjenket ham det navn som står over alle andre – så høyt, at alle ting i Jesu navn skal bøye kne – i himmelen, på jorden og i dypet – og hver en tunge skal forkynne: Jesus Kristus er Herre! – til Gud Faderens ære.*[1]

Det er dette Kirken forkynner med særskilt kraft helt fra sin begynnelse og som vi kristne bør formidle til alle mennesker. Jesu Kristi død og oppstandelse, sa paven i sitt budskap *Urbi et orbi* for et par dager siden, er en hendelse som uttrykker en uovervinnelig kjærlighet. Det er kjærlighetens seier som har befridd

oss fra syndens og dødens slaveri. Den har endret historiens gang og gitt mennesket en uutslettelig og ny betydning og verdi.[2]

Jeg minnes så mange påskefeiringer sammen med den hellige Josemaría. Man kunne nærmest ta på hans glede i disse dagene og han formidlet den til alle oss som var ved hans side. Det var en glede som var grunnlagt i troen, håpet og kjærligheten, dyder som Gud inngyter i våre sjeler slik at vi kan bli kjent med ham, omgås med ham og elske ham. Hele denne overnaturlige vei har sin ytterste grunn i Herrens oppstandelse i herlighet, som er en historisk hendelse samtidig som den overskrider historien. **For Kristus lever: han er ikke en person i fortiden, en som levde en bestemt tid og siden gikk bort og etterlot oss et vidunderlig minne og eksempel. Nei: Kristus lever. Jesus er Emmanuel: Gud med oss. Hans**

**oppstandelse avslører at Gud ikke svikter oss. Kan en kvinne glemme sitt diende barn og ikke ha ømhet for sønnen hun fødte? Og selv om en mor kan glemme, så vil jeg aldri glemme deg (Jes 49,14-15), lovet Herren. Og han holdt sitt løfte. Gud finner ennå sin glede blant menneskenes barn (jf Ordsp 8, 31).
[3]**

I årets påskebudskap valgte Benedikt XVI et vers fra salme 138 som motto. I den gamle versjonen av Vulgata lyder verset slik: *resurrexi et adhuc tecum sum*,^[4] jeg er oppstanden og er alltid med deg. Liturgien bruker dette verset som inngangsantifon for påskesøndagens messe. Med disse ordene, *når påskens sol står opp, gjenkjenner Kirken Jesu egen stemme som, oppstått fra døden og fylt av lykke og kjærlighet, henvender seg til Faderen og roper: Min Far, her er jeg! Jeg er oppstanden og jeg er ennå med*

*deg og kommer alltid til å være det.
Din ånd har aldri sviktet meg.*[5]

I dette marianske året anstrenger vi oss for å ta Jomfru Maria mer med i hele vår dag. Hvor lett er det ikke å gjøre det hvis vi tenker på herlighetens mysterier i rosenkransen. Vår Fader delte Jomfru Marias lykke nå hun betraktet Jesus som var oppstått fra de døde. Selv om evangeliet ikke forteller noe om at Jesus viste seg for henne, er alle kristne enstemmig overbeviste om dette. ”Hvordan skulle Maria, som var tilstede i det første fellesskap av disipler (jf Apgj 1,14), kunne utelukkes fra dem som så hennes guddommelige Sønn oppstanden fra de døde?”[6] spurte Johannes Paul II. Selvfølgelig var det umulig. Maria skal ha vært den første person som den herliggjorte Jesus viste seg for og da ble hennes hjerte, som hadde lidd så mye ved korset, fylt med usigelig overnaturlig

og menneskelig glede. Hvorfor skulle hun ikke få glede seg over den seirende Frelzers nærvær, hun som alltid hadde vært helt forent med Forløseren?

La oss dvele ved denne scenen. Vår Fader kan være vår leder siden han skriver: **Han er oppstanden! Jesus er oppstanden. Han er ikke i graven. – Livet har overvunnet døden. Han viste seg for sin aller helligste mor. – Han viste seg for Maria fra Magdala som er gal av kjærlighet. – Og for Peter og de andre apostlene. – Og for deg og for meg, som er hans disipler og enda mer forelsket i ham enn Maria Magdalena: hva forteller vi ham ikke!**[7]

Vi bør følge denne lære, og søke, finne og ha kontakt med Jesus, som alltid lever, som i hverdagslivets skiftende hendelser går ved vår side, og som med sin guddommelige natur

tar bolig i dypet av vårt hjerte sammen med Faderen og Den hellige ånd. Denne tanken er ikke bare en from innbilning. I tillegg til at han er i himmelen, ved Faderens høyre side, med sin hellige menneskenatur – som vi bekjenner i trosbekjennelsen – forblir Jesus i Kirken og i enhver kristen ved nåden. Hans nærvær i oss og ved vår side er virkelig, selv om vi ikke ser det fysisk. Vi opplever det på tusen forskjellige måter: i vårt ønske om å forbedre oss personlig – å bli hellige – som han inngyter i oss ved Den hellige ånd; i den apostoliske iver som driver oss til å komme andre mennesker i møte for å hjelpe dem til å nærme seg Gud; i det barmhjertige blikk som vi kristne vender oss til alle mennesker med uten å gjøre forskjell på folkegrupper, kulturer, sosial stilling eller religion. Alt dette er mulig fordi den oppstandne Jesus Kristus virker med oss, holder oss med selskap, lever i oss. Forkaster vi alt det som

kan skape avstand mellom oss og andre?

I de siste dagene har vi aktualisert og i dybden betraktet disse frelsende hendelsene. I tillegg til å fornye dåpsløftene ved påskevigiliens gudstjeneste har vi bekreftet vårt ønske om alltid å gå med Kristus, som har innlemmet oss i seg selv ved den åndelige gjenfødselen i dåpen og nærer oss med sitt legeme og sitt blod i eukaristien for å gjøre vår likedanning med ham mer intens. Som den hellige Josemaría skrev: **Jesus lever og er til stede i den hellige hostien: dette er garantien for, årsaken til og fullbyrdelsen av hans nærvær i verden.**[8]

Fremfor alt takket være eukaristien er **Kristi liv vårt liv, i overensstemmelse med det han lovet apostlene ved det siste aftensmåltid: *Den som elsker meg, han akter på mitt ord; så vil min***

Far elske ham, og vi vil komme og ta bolig hos ham (Jo 14,23). Den kristne bør derfor leve i overensstemmelse med Kristi liv og tilegne seg Kristi sinnelag, slik at han kan utbryte, som den hellige Paulus, non vivo ego, vivit vero in me Christus (Gal 2,20), det er ikke lenger jeg som lever, men Kristus som lever i meg.[9]

Takket være den inderlige forening mellom den oppstandne Kristus og hans mystiske legemes levende lemmer, kan hver enkelt gjøre seg fortrolig med ordene i den salmen jeg nevnte i begynnelsen av disse linjer. *Ut fra dette perspektiv, observerte paven i sitt påskebudskap, merker vi at den forsikring som den oppstandne Kristus rettet til sin Far i dag ("jeg er fremdeles og alltid med deg") også angår oss, som er Guds barn og Kristi medarvinger, hvis vi virkelig deltar i hans lidelse for å delta i hans*

herlighet (jf Rom 8,17). Takket være Kristi død og oppstandelse, oppstår også vi til det nye livet. Hvis vi forener vår stemme med hans, forkynner vi også vårt ønske om alltid å forbli hos Gud, vår uendelig gode og barmhjertige far.[10]

Det nye livet i Kristus krever fra vår side en anstrengelse for å dø bort fra det gamle menneske, det vil si fra alt det i oss som ikke stemmer overens med det guddommelige livet. Derfor er den hellige Josemarías konklusjon så logisk når han avslutter sin meditasjon over det første av herlighetens mysterier i rosenkransen slik: **Måtte vi aldri dø gjennom synden, måtte vår åndelige oppstandelse bli evig. – før dekadens er over har du kysset sårene i hans føtter ... og jeg, som er modigere – siden jeg er mer som et barn – har trykt mine lepper mot såret i hans side.[11]** Nærer du i din sjel en total avsky for dine

forseelser, store som små, mot Herren? Stoler du på at Jomfru Maria skaffer deg fra Den hellige treenighet den renhet og ydmykhet som vi alle trenger?

Vi kan ta en annen beslutning når vi betrakter det første av herlighetens mysterier i rosenkransen. Vi kan bestemme oss for å sørge for at andre mennesker, som kanskje ikke kjenner Kristus eller oppfører seg som om de ikke kjenner ham, får høre om det tvingende behov for å gå ut og lete etter ham og følge ham. Bare på denne måten kommer de til å oppleve at de er fylt av en uforgjengelig glede. Påskefeiringen driver oss til å fordoble vår iver etter sjeler og handle som apostlene og de hellige kvinnene handlet etter å ha møtt den oppstandne Jesus Kristus. De lot seg ikke hindre av noen vanskelighet, men ga vitnesbyrd om oppstandelsen med mot og utholdenhet. På den måten trakk de

med seg en utallig mengde mennesker.

Som Kristne, som Guds barn i den hellige Kirken bør vi overalt forkynne det glade budskap om Herrens oppstandelse, grunnlaget for vår tro. Med den hellige Josemarías ord, minner jeg dere om at **Herren vil ha sine egne i på alle livets områder. Noen kaller han til ørkenen, til å frasi seg alle bånd til menneskenes samfunn, slik at de ved sitt vitnesbyrd minner sine medmennesker om at Gud finnes. Til andre betror han** presteembetet. Det store flertall vil han ha midt i verden, i all jordisk virksomhet. Derfor bør disse kristne føre Kristus til alle de omgivelser der mennesker utfører sine oppgaver: til fabrikker og laboratorier, til arbeid på åkrene, til håndverkernes verksteder, til storbyens gater og stiene i fjellet.

[12]

Første uke i mars hadde jeg gleden av å be i to av Jomfru Marias helligdommer som vår Fader besøke mange ganger. Første mars dro jeg til Loreto, der myndighetene har viet en tursti til den hellige Josemaría. Denne turstien leder til Det hellige hus. Ved siden av denne er korsveiens stasjoner satt opp, og ved disse er det tekster av vår Fader. Lørdag åttende mars, dro jeg til Fatima. Jeg kom til Lisboa kvelden før for å være sammen med deres portugisiske søstre og brødre noen timer, dere vet jo at jeg prøver å få til slike korte reiser enkelte helger. Jeg mintes mange ting på disse stedene, spesielt hvordan den hellige Josemaría i tunge stunder ba sammen med sine døtre og sønner fra alle tider. Ved mer enn en anledning gjentok han at han hadde opplevd vekten og den fantastiske gleden i kjærligheten til oss alle.

Jeg dro til begge disse stedene for sammen med dere å frembære for Jomfru Maria i dette marianske året vår takksigelse og vår besluttsomhet om å være trofaste disipler for Jesus Kristus i Verket. Både i Loreto og i Fatima ba jeg til Jomfru Maria med vår Faders og don Álvaros bønner for å takke Vår Frue for hennes beskyttelse av oss og for Opus Deis marianske preg. I deres navn ba jeg henne om å styrke og øke denne rene marianske ånd som den hellige Josemaría ga oss i arv.

La oss fortsette å be for Verkets apostoliske utbredelse over hele verden, både på de steder vi allerede er og de steder der man venter på oss. Jeg har fortalt om Romania, Indonesia og Vietnam, men også fra Bulgaria kaller man inntrengende på oss. Det er et spennende eventyr vi har foran oss, hver enkelt på det sted der Gud har satt ham eller henne. Vi kommer til å gjennomføre dette med

Vår Frues hjelp hvis vi personlig anstrenger oss for å gjøre vår forening med den oppstandne Jesus Kristus mer inderlig: vi får all vår styrke fra ham. La oss be om den hellige Josemarías forbønn for dette: den kommende 23. april minnes vi årsdagen for hans konfirmasjon og førstekommunion. Hans faderlige hjelp vil få oss til å bli eukaristiske sjeler i enda større grad.

La ikke være å støtte meg med deres bønn for mine bønneintensjoner. Jeg er overbevist om, som jeg hørte vår Fader si, at med deres hjelp kan jeg påkalle Herren i enda sterkere grad.

Med varmeste hengivenhet velsignes dere av

deres Fader

+ Javier

Roma, 1. april 2008

[1] Fil 2,12.

[2] Benedikt XVI, Påskebudskap *Urbi et orbi*, 23/3 2008.

[3] Den hellige Josemaría, *Christ Is Passing By*, nr. 102.

[4] Sal 138,18.

[5] Benedikt XVI, Påskebudskap *Urbi et orbi*, 23/3 2008.

[6] Johannes Paul II, tale ved generalaudiensen 21/5 1997.

[7] Den hellige Josemaría, *Rosenkransen*, Det første av herlighetens mysterier.

[8] Den hellige Josemaría, *Christ Is Passing By*, nr. 102.

[9] *Ibid.*, nr. 103.

[10] Benedikt XVI, Påskebudskap *Urbi et orbi*, 23/3 2008.

[11] Den hellige Josemaría,
Rosenkransen, Det første av
herlighetens mysterier.

[12] Den hellige Josemaría, *Christ Is
Passing By*, nr. 105.

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://dev.opusdei.org/nb-no/article/
prelatens-brev-april-2008/](https://dev.opusdei.org/nb-no/article/prelatens-brev-april-2008/) (05.08.2025)